

Raagelyrik, som skyder over Maalet, ligesom jeg tror, den omtalte Magisters Vinger fører ham for højt i sit Forsvar for en vitterlig Forbryder, thi det er det, Raagen skal stemples som: en Forbryder. Det er smukt og fornøjeligt at se en Hunræv en Sommermorgen lege med sine 4—5—6 Hvalpe, og Ræven er et kønt Dyr og det største nulevende af vore vildtlevende Rovdyr, men jeg har aldrig hørt, at man derfor henfaldt til Rævelyrik, thi hvor smukt og fornøjeligt det end kan være at se paa Ræveunger, naar de er smaa, falder det hele dog noget anderledes ud, naar de skilles ad og fordeler sig i Hønsgaardene. Saa staar man overfor det Spørgsmaal: Er det Ret og Pligt at hemme saadanne Dyrs Fremvækst, eller er det ikke? Og der er man altid kommet til det Resultat, at det er formaalstjenligt at holde Rævene nede. Saaledes maa det ogsaa gaa her ved Spørgsmaalet om Raagen.

Der er ingen, der siger, at Raagen ikke gør Gavn. Det gør den, den tager Oldenborrelarver, men jeg kan dristigt paastaa, at der er intet som helst Forhold mellem den Gavn, den gør, og den Skade, den gør, og med Hensyn til Oldenborrerne vil jeg sige, at man vistnok giver Raagen en alt for stor Del af Æren for Oldenborrerne mindre kraftige Optræden i de sidste 10—20 Aar. Det er Degeneration, rimeligvis smitsomme Sygdomme, der bevirker det. Der tilkommer kun Raagen en lille Del af Æren. Det er i visse Henseender en mærkelig Fugl, idet den spænder meget vidt. Den øver sit Hærværk i de Skove, hvor den har sin Boplads, og den har den kedelige Egenskab, at den som Tidsfordriv afbrækker Skud og Grene, som den kaster paa Jorden. Jeg ved ikke, om De har bemærket, at man ved Løvspringstid under en Raagekoloni kan finde Mængder af smaabitte Kviste, man aner ikke, hvorfor Raagerne har revet dem ned, saa hvis Raagen skal anses for en klog Fugl, burde den her opføre sig noget fornuftigere, der er intet som helst fornuftigt Formaal forbundet med at afbrække Skud og kaste dem paa Jorden. Men desuden har Raagen den Egenskab, at den søger sin Føde langt udenfor sine Boplads, endog milevidt udenfor, saa at de, der har en Raagekoloni og maaske kan have nogen Gavn af den ved at skyde Raager, kun delvis er med til at ernære dem. Jeg tror nu ikke, at nogen Skovejer skaaner dem, idet man vistnok overalt søger at udrydde dem, det vilde ogsaa være et meget usundt Princip at holde

Raager til Skydning, da de, som sagt, ofte ernærer sig paa andre Folks Jord.

Der er en anden Ting, som gør, at denne Fugl er i højeste Grad utiltalende. For den, der har et musikalsk Øre, er det en ligefrem Lidelse at høre paa et saa slet Organ som Raagens, og den skriger evindeligt omtrent hele Døgnet.

Den Skade, den gør paa Roer og Kornmarker, er omtalt, det er overflødigt at komme nærmere ind herpaa. Raagen har een god Egenskab, den er et billigt Vildt for Smaafolk, og det er ingenlunde noget daarligt Vildt, det er meget vanskeligt at skelne det fra andet Vildt, og det er umuligt at faa andet Vildt til den Pris, godt en Snes Øre pr. Styk. Det er derfor meget almindeligt, at man forener det nyttige med det behagelige og søger at komme Raagerne til Livs ved endog at lade Børn mod eller uden Betaling faa Adgang til en Skov for at skyde Raageunger. Dette er imidlertid en forkastelig Trafik. For det første er det ikke noget effektivt Middel til at faa Raagerne udryddet, idet det er en forholdsvis ringe Del af Ungerne, der bliver skudt, og for det andet giver det Anledning til et modbydeligt Dyrplageri. Det er ikke Jagt i egentlig Forstand, det er Skiveskydning, thi, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) meget rigtigt bemærkede, flytter disse Dyr sig ikke. Naturligvis kan det bidrage til at nedbringe Antallet af dem, men det, det gælder om, er jo at formindske Antallet saa effektivt, at det kan gavne Landbruget. Hvis Raagerne skal holdes nede, og andet kan der aldrig være Tale om, skal der mere rationelle Metoder til.

Den eneste Røst, som har løftet sig for, at Raagerne gør Nytte, kom fra det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Kofoed). Der var ikke Lyrik i det; han mente blot, de gjorde mere Gavn end Skade. Jeg maa sige, at saa maa Bornholm i den Henseende danne en Særstilling, og jeg kunde tænke mig, at Raagen, naar den er saa populær derovre, kunde blive et Samlingsmærke, saa at man kunde faa Bornholms Raage, ligesom man har Islands Falk. Maaske var der en Tanke i det. Men i øvrigt var det ærede Medlem fra Bornholm paa Vildspor. Han sagde, det gjorde ikke noget, at Raagerne tog Korn, for det var efter Høst. Det er ganske fejlagtigt, Raagerne er værst om Foraaret, naar Saatiden er til Ende, og endvidere, naar Roerne er be-